Argument privind modul de primire a eterodocşilor(Romano-Catolici, Protestanţi, etc) la ortodoxie

Toţi cei care se numesc pe sine creştini consideră că Scripturile sunt revelate şi conţin cunoştinţe despre Dumnezeu şi despre modul în care oamenii ar trebui să interacţioneze cu El. În ciuda acestui fapt, unele comunităţi aderă, simultan, la convingeri care contrazic Scripturile.

Astfel de convingeri sunt numite, de către Biserica Sfinţilor Apostoli (Ortodoxă) erezii, de la termenul grecesc αἵρεσις (airesis), însemnând „alegere", întrucât provin din alegeri particulare, ale unor indivizi şi grupuri, care au optat pentru deviaţii de la Adevărul împărtăşit de către pleroma Bisericii universale. Corespunzător, aderenţii acestor credinţe false se numesc eretici. Termenii, după cum se vede, nu fac decât să descrie în mod adecvat o stare de fapt. Nu reprezintă insulte, sau etichete derogative, după cum au ajuns să fie, adesea, percepuţi, în eroare.

După Scripturi, Taina care deschide calea mântuirii este Botezul. Şi le-a zis: Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. (Marcu, 16, 15-16).
A se observa, însă, că, după însuşi cuvântul Mântuitorului, botezul autentic, mântuitor, este indisolubil legat de credinţa autentică, aflată în acord cu Evanghelia propovăduită de către Sfinţii Apostoli, şi, de la aceştia până astăzi, de către Biserica Ortodoxă. Textul de la Marcu este simfonic cu Matei, 28, 18-20, care insistă şi mai mult asupra legăturii dintre botez şi dreapta credinţă: Şi apropiindu-Se Iisus, le-a vorbit lor, zicând: Datu-Mi-s-a toată puterea, în cer şi pe pământ. Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh, Învăţându-le să păzească toate câte v-am poruncit vouă, şi iată Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârşitul veacului. Amin.
În aceste condiţii, putem, oare, vorbi despre botez mântuitor la cei care nu

împărtăşesc dreapta credinţă?

Unii spun că anumiţi creştini după nume, care „botează în numele Sfintei Treimi” au botez valid. În ce fel de sfântă treime cred, însă, aceştia? Catolicii, de exemplu, cred că Duhul purcede şi de la Fiul, şi nu doar de la Tatăl, cum învaţă Însuşi Mântuitorul (Ioan, 15, 26). Tot catolicii (dar şi protestanţii) nu cred în lucrarea lui Dumnezeu în lume prin energiile necreate, aşadar nici în lucrarea Duhului Sfânt prin Sfânta Taină a Botezului. Este evident faptul că atât credinţa catolică, precum şi cele protestante sunt eretice, conţinând imagini grav deformate, faţă de referinţele reprezentate de Scriptură şi Tradiţie, asupra lui Dumnezeu şi a modului interacţiunii Sale cu omul. Separarea acestor comunităţi de Biserica (Ortodoxă) este cât se poate de justificată, deoarece ele nu împărtăşesc credinţa autentică, a Scripturii şi a tuturor sfinţilor.
Pentru Biserică a fost dintotdeauna limpede faptul că, deoarece ereticii contrazic în fel şi chip Scripturile şi predania Duhului, din Sfânta Tradiţie, aşadar nu împărtăşesc acea credinţă pe care Sfinţii Apostoli au fost trimişi să o înveţe, credinţa Bisericii lui Hristos, tainele lor nu au cum fi lucrarea Duhului, iar botezul lor nu este valid. Botezul ereticilor este, de drept şi de fapt, la fel de fals precum întreaga lor credinţă, care, din păcate, defăimează Sfânta Treime, spunând mulţime de lucruri neadevărate despre Dumnezeu şi relaţia Sa cu creaţia. Canoanele, începând cu cele apostolice prescriu, prin urmare, botezarea ereticilor, ca unii care nu au botez adevărat şi caterisirea clericilor care consideră valid botezul ereticilor, sau orice altă “taină” săvârşită de către aceştia (Apost: 46, 47, 68; Sobor 2: 7; Sobor 6: 84; Carhid: 1; Apost: 47, 68; Sobor 2: 7; Sobor 6: 95; Cartag: 1; Vasilie: 1, 20, 47, 2, Cartag: 6, 15).
Având în vedere aceste fapte simple, care ţin de înseşi fundamentele credinţei noastre, şi despre care nimeni nu poate spune că sunt greu de prezentat, sau de înţeles, ar trebui să fie clar că orice eretic trebuie botezat, pentru a deveni parte din Biserica lui Hristos cea Una, spre lucrarea mântuirii sale şi a celorlalţi.
Cu toate acestea, unele biserici locale “primesc prin mirungere” pe eretici. Totodată, unele biserici locale botează categorii de eretici pe care alte biserici locale doar îi mirung, astfel încât unii au ajuns să spună că existenţa acestei neuniformităţi, în Biserică, arată că nu este clar cine trebuie botezat şi cine trebuie doar miruns. Iar din aceasta extrag argumentul pentru păstrarea practicii curente, în care unii botează, alţii doar mirung. Dar chiar şi acest fals argument este dărâmat, în mod punctual, de Tradiţie! Canoanele spun că, atunci când nu este clar dacă o persoană a fost botezată, aceasta se botează, pentru a nu o lipsi

de arvuna mântuirii (Sobor 6: 84). Este alegerea rezonabilă, bazată pe maxima precauţie, pe care, şi dacă nu o prescriau în mod explicit canoanele, ar fi trebuit să ne-o indice bunul simţ şi grija privind mântuirea aproapelui.
Cât despre care anume eretici se mirung, doar ortodocşii care au lepădat dreapta credinţă, mergând la eretici, apoi se pocăiesc şi revin din erezie la ortodoxie sunt mirunşi. După mărturisirea păcatului ereziei şi lepădarea explicită de credinţele eretice, Taina Sfântului Mir reînnoieşte în aceştia darurile Duhului Sfânt (lucrare care se depărtase de la ei, odată ce îşi stricaseră relaţia cu Dumnezeu, prin primirea învăţăturilor eretice) primite la prima lor mirungere, cea făcută după botezul lor ortodox. Imediat sunt şi împărtăşiţi, astfel apropiindu-se, iarăşi, de Hristos, de care îi îndepărtase erezia. În cazul ereticilor care nu au făcut niciodată parte din Biserică, este evident că a-i mirunge nu are sens, fiindcă nu are ce se reînnoi, în afara Bisericii neexistând Sfinte Taine. Ei nu au fost niciodată mirunşi, dupa cum nu au fost niciodată botezaţi cu adevărat.
Iar a susţine că mirungerea ar putea, cumva, substitui botezul, sau « completa » botezul eretic dovedeşte o ignoranţă periculoasă, în privinţa rolului fiecărei Sfinte Taine în viaţa persoanei şi a Bisericii. Taina Sfântului Mir împărtăşeşte celui botezat ortodox daruri ale Duhului, spre folosul persoanei şi al comunităţii. Ea nu restaurează firea omenească, nu substituie Botezul . Ar fi la fel de absurd să hirotonim în loc de a cununa, sau să mirungem în loc de a liturghisi şi împărtăşi. Sfintele Taine nu sunt interschimbabile. Nici măcar Împărtăşirea, unirea supremă cu Hristos, nu substituie celelalte Taine. Fiecare îşi are locul, timpul şi rostul său, de către Duhul predate.
Unii invocă, în sprijinul mirungerii fără botez a ereticilor, acel canon apostolic care interzice repetarea botezului (Apost. 47), omiţând faptul că unul şi acelaşi canon spune să se caterisească acel cleric care nu botează pe cel „botezat” de eretici! Altfel spus, după cum arată şi tâlcuirile, canonul interzice repetarea botezului autentic (valid) ortodox ca şi credinţă (în Sfânta Treime, aşa cum este această credinţă sintetizată în Crez) şi formă (prin întreita afundare).
Alţii spun că “primirea prin mirungere” a celor „botezaţi” eretic a devenit o practică larg răspândită şi de aceea trebuie acceptată. Dar, au fost vremuri în care erezia cuprinsese aproape întreaga Biserică, ceea ce nu a reprezentat, în nici un caz, un argument pentru înlocuirea veşnică a dreptei credinţe cu erezia. Din contră, Dumnezeu a încredinţat câtorva oameni lupta împotriva ereziei, iar aceştia au biruit, fiindcă prin aceia puţini lucra Însuşi Duhul Sfânt, în timp ce cei mulţi rătăciseră de la Adevăr. De asemenea, numărul păgânilor este cu mult mai mare decât al ortodocşilor. Ar trebui să devenim păgâni, cedând la „argumentul

majorităţii”?
Un alt argument al celor care mirung pe eretici, în loc că-i boteze, aduce în discuţie iconomia, prin opoziţie cu acrivia. „Botezul” ereticilor ar fi acceptat prin iconomie, printr-o îngăduinţă a Bisericii. Dar ce înseamnă acrivie, respectiv iconomie, în Biserică? Acrivie înseamnă aplicarea întocmai a rânduielilor sfinte. Iconomie înseamnă îngăduinţă în sensul adaptării temporare, excepţionale, a rânduielii, la o situaţie concretă, în folosul duhovnicesc al unor persoane aflate în situaţii de excepţie. Se poate spune că iconomia este aplicarea la situaţii concrete pastoral misionare a acriviei, de către Biserica. Acrivia este regula, iar iconomia excepţia, iconomia aplicându-se doar în cazuri de forţă majoră, pentru atingerea unui scop bun în circumstanţe adverse.
Iconomia autentică are sens mântuitor şi aduce la dreapta credinţă, în ciuda piedicilor. „Iconomia” prost înţeleasă nu urmează rânduială în absenţa unor circumstanţe excepţionale, constituind, astfel, nu adaptare înţeleaptă, ci sfidare a aşezămintelor sfinte. Ea nu aduce la dreapta credinţă, ci îndeamnă la nesocotirea acesteia.
Canoanele îngăduie, spre exemplu, în mod iconomic, adăpostirea animalelor de povară în biserică, dacă acest lucru este necesar pentru a nu se primejdui oamenii (dacă este evident că animalele ar putea fi rănite sau ucise de furtună sau fiare). A băga, însă, animalele de povară în biserică în absenţa unor astfel de circumstanţe excepţionale reprezintă profanare. Reprezintă iconomie, spre exemplu, administrarea botezului ortodox prin turnarea aghiasmei pe întreg corpul cuiva aflat la pat, incapabil, din pricina bolii, de a primi întreita afundare. Participă toate persoanele care este necesar să participe- Dumnezeu, clericul ortodox şi cel care se botează. Cadrul în care se întâlnesc aceştia a suferit, însă, o adaptare, pentru a se săvârşi, totuşi, Sfânta Taină a botezului, absolut necesară pentru ca bolnavul să nu moară, cumva, nebotezat şi sufletul său să nu se osândească. În schimb, a nu boteza cu acrivie o persoană neortodoxă, pe care nimic de natură obiectivă nu o împiedică să primească Taina săvârşită după rânduială nu reprezintă iconomie, ci neorânduială. Iar a proclama neorânduiala ca regulă este calea schismei şi a ereziei.
Indiferent în ce epocă trăim, ca ortodocşi trebuie să respectăm aşezămintele sfinte, să ascultăm pururea glasul Duhului, Care a grăit în Scripturi şi în Sfânta Tradiţie. Sfânta Treime nu Se contrazice pe Sine şi nu ne-a lăsat mijloace ale mântuirii nedepline, sau revizuibile, astfel încât oamenii din epoci diferite să aibă mai multe sau mai puţine „şanse” de a se mântui. De Sfintele Taine depinde mântuirea omului, iar învăţătura Bisericii în privinţa Sfintelor Taine este clară şi

nu poate fi revizuită şi adaptată, astfel de tentative arătând, în mod trist, fie ignoranţa, fie necredinţa celor care sugerează astfel de „revizuiri” şi „adaptări”.

CANON 47 Apost.
Episcopul, sau Presbiterul pe cel ce are Botez după adevăr, de-l va boteza din început, sau pe cel spurcat de către cei necinstitori de Dumnezeu, de nu îl va boteza, să se caterisească. Ca unul ce-şi bate joc de Crucea, şi de Moartea Domnului, şi nu osebeşte pe Ierei de către minciunoierei. [Apost: 46, 68; Sobor 2: 7; Sobor 6: 95, 84; Carhid: 1]
CANON 84 Sin. 6
Canoniceştilor legiuri ale Părinţilor urmând, Hotărâm şi pentru prunci, de câte ori nu se află martori adevăraţi, care fără îndoială să zică că aceştia sunt Botezaţi, şi nici ei pentru nevârstnicia, nu vor putea a răspunde cu îndestularea pentru sfinţita Taină cea dată lor, fără de vreo sminteală a fi dator a se boteza aceştia. Ca nu cumva acest fel de îndoire să-i lipsească pe ei de curăţirea cea de acest fel a sfinţeniei. [Cartagina: 80].

Prin urmare, dacă au fost sinoade care ar fi arătat că ereticii (exceptând ereyiile împotriva Sfintei Treimi) ar fi fost primiţi doar prin Taina Mirungerii trebuie să clarificăm trei lucruri comform punctelor de vedere ale unor teologi

1. Astfel de canoane se pare că se aplicau celor care erau deja botezaţi în credinţa ortodoxă dar au căzut în erezie şi apoi au revenit prin marturisirea de credinţă şi Sfântul Mir.
2. Dacă nu ar fi așa, Sfântul Vasile cel Mare arată că aceasta nu este acrivia Bisericii, nici un Sinod Ecumenic nu poate impune un canon care este contrar Canoanelor Apostolice, care stipulează că fiecare eretic ar trebui să fie botezat. Canoanele ecumenice, pentru a-și revendica ecumenicitatea, nu trebuie să fie contrare canoanelor apostolice.
3. Un canon, pentru a fi numit ecumenic, trebuie să exprime Dogma Bisericii.
   Sinodul Patriarhilor Răsăriteni, ținut la Constantinopol în 1753, sub conducerea Patriarhului Colivad Chiril, și îndrumarea spirituală a Sfântului Auxențiu, Noul Făcător de Minuni (care a avut vedenie dumnezeiască în această privință), decide să primească pe toţi ereticii prin Sfântul Botez.

Iconomia este temporara.Rolul iconomiei este de a aduce la acrivie. Canonul 7 de la Sinodul II este iconomic. Biserica nu poate refuza botezul celor care il vor, indiferent de la ce confesiune ar veni. Minimalismul dogmatic (combatut in mod explicit de Sfantul Maxim Marturisitorul) din care face parte si „teoria baptismala” relativista, prin care se afirma faptul ca daca intr-o erezie este botezat cineva in numele Sfintei Treimi botezul sau ar fi valabil, deci respectivul ar fi membru al Bisericii este impotriva cugetului patristic. O persoana nu poate fi si in Biserica si inafara Ei in acelas timp. Botezul nu este un act magic cu efecte magice, deci simplul ritual al Botezului nu are efect haric daca nu este facut de un membru al Bisericii Drept Credincioase cu marturisirea credintei ortodoxe si lepadarea ereziei (daca este cazul).
Sfantul Nicodim Aghioritul ne spune ca acei eretici au fost primiti prin Mirungere datorita unor probleme politice, pentru a nu se pierde popoare intregi, au iconomisit asa.Atunci primirea lor asa a fost valida, dar acum nu mai exista acele motive, majortiatea celor care trec prin mirungere cred ca botezul lor era valabil si au o gandire sincretist ecumenista, neintelegand Ortodoxia.

Sursa: ortodoxiacatholica.wordpress.com